

Arrest

nr. 147 337 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van twee jaar (bijlagen 13 en 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 september 2014 de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing worden verzoeker op 26 november 2014 ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [S., G.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Liberia

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.10.2013, betekend op 21.10.2013.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het inreisverbod luidt verder als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: [S., G.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Liberia*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan betrokkene betekend op 21.10.2013. Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 27.06.2014.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, indien blijkt dat verzoeker op het grondgebied van het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verweerder wijst er daarnaast op dat er sprake is van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten, nu verzoeker reeds op 2 maart 2012 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending inroept van hogere rechtsnormen, waaronder artikel 3 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van hogere rechtsnormen ongegrond is, loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Hij vat het middel als volgt samen in de syntheseseminarie:

“1.

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zonder termijn. De motivering van deze beslissing luidt:

[...]

De reden om de termijn terug te brengen tot 0 dagen werd met verwijzing naar het artikel 74/14,§3 als volgt gemotiveerd:

[...]

Er werd hem ook een inreisverbod voor 2 jaar betekend. Dit bevel is gemotiveerd als volgt:

[...]

2.

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder dat verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten van de bestreden beslissingen, aangezien het voor de beide bestreden beslissingen in zijn hoofdte zou gaan om een gebonden bevoegdheid, op grond van de artikelen 7 resp. 74/11 Vreemdelingenwet.

Verweerder erkent echter zelf dat hij de Belgische wet niet kan toepassen indien die toepassing een schending zou uitmaken van een hogere rechtsnorm, zoals het artikel 3 EVRM.

In casu wordt de schending van het artikel 3 EVRM ingeroepen door verzoeker, en verderop de synthesememorie zal blijken dat dit op gegronde wijze gebeurt, zodat verzoeker wel degelijk belang heeft bij het aanvechten van de bestreden beslissingen.

3.1.

Verzoeker heeft in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ingediend op 27.06.2014, ingeroepen dat hij niet terug kon naar zijn land van nationaliteit, Liberia. (Overigens heeft hij dit ook al ingeroepen in zijn derde en vierde asielaanvraag die door verweerder niet in overweging werden genomen). Verzoeker verwees daarin met verwijzing naar stukken die zich ook in het administratief dossier bevinden, naar het feit dat verweerder op 3 januari 2011 verzoeker trachtte te repatriëren naar Liberia, zijn land van nationaliteit, maar dat deze poging mislukte aangezien verzoeker niet werd toegelaten tot het Liberiaanse grondgebied, hoewel de Liberiaanse ambassade in België verweerder in het bezit had gesteld van een "travel certificate" (een laissez-passer).

Verweerder was daardoor gedwongen om verzoeker terug mee te nemen naar het Belgisch grondgebied, alwaar hij in vrijheid werd gesteld. En ook dit werd in de aanvraag om machtiging tot verblijf meegedeeld. Dit gegeven werd overigens niet ontkend door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, en blijkt duidelijk uit het administratief dossier.

In de bestreden beslissingen wordt in het geheel niet gemotiveerd waarom verzoeker, ondanks deze voorgeschiedenis, toch terug zou kunnen keren naar Liberia, of desnoods in staat zou zijn zich naar een derde land te begeven.

Zelfs indien verweerder meent dat door door verzoeker ingediende aanvraag op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk was, dan nog moest hij bij het opstellen van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod wel rekening houden met alle feiten waarvan hij kennis had op het ogenblik van het nemen van die beslissing, die ten gronde werden ingeroepen bij de aanvraag op grond van het artikel 9bis Vreemdelingenwet. Met name dus het feit dat er reeds een tevergeefse repatriëringspoging geschiedde. Temeer aangezien verweerder zelf moeilijk kan voorhouden hiervan onwetend te zijn. Alle stukken over deze repatriëringspoging steken immers in zijn eigen dossier, en werden nogmaals voorgelegd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf (9bis).

De laconieke en stereotiepe motivering die terugkomt in beide thans bestreden beslissingen, nl. dat verzoeker sinds het aan hem betekende bevel van 21.10.2013 het Belgisch en Schengegrondgebied niet verliet, zonder melding te maken van het feit dat verzoeker door de Liberiaanse autoriteiten niet tot het Liberiaanse grondgebied werd toegelaten ten tijde van de hierboven besproken repatriëringspoging, volstaat dan ook niet, en is in feite foutief, aangezien zij laat uitschijnen dat verzoeker een keuze zou hebben, wat uiteraard niet het geval is.

Zodoende wordt de materiële motiveringsplicht in beide beslissingen geschonden.

3.2.

In zijn nota met opmerkingen stelt verweerder met verwijzing naar het artikel 7 en 74/11 Vreemdelingenwet dat hij niet anders kon dan de bestreden beslissingen te nemen, doch hij betwist niet het hierboven genoemde feitenrelaas, waaruit blijkt dat verzoeker niet repatriëerbaar is.

Hij stelt dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd.

Toch gaat hij over tot een a posteriori motivering van de bestreden beslissingen. Hij stelt namelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel een verplichting inhoudt het grondgebied van de

Schengen-lidstaten te verlaten, en niet om terug te keren naar zijn herkomstland. Bovendien stelt hij dat verzoeker leugenachtige verklaringen zou hebben afgelegd bij de mislukte repatriëringspoging.

Het volstaat uiteraard niet dat verweerder deze – overigens foutieve – motivering weergeeft in zijn nota met opmerkingen: de bestreden beslissingen zelf hadden deze motivering moeten inroepen.

Hoe dan ook wordt door verweerder niet geantwoord op de door verzoeker ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht: verzoeker heeft hierboven en in het verzoekschrift aangetoond dat verweerder foutief motiveerde, en zonder rekening te houden met alle elementen van het administratief dossier.

De ingeroepen schending van de motiveringsplicht wordt dus geenszins weerlegd.

4.1.

Verzoeker wijst er op dat hij niet terug kan naar Liberia en dat verweerder niet betwist dat verzoeker de Liberiaanse nationaliteit heeft. Immers heeft de Liberiaanse ambassade een travel certificate uitgevaardigd waarmee verweerder verzoeker heeft proberen te repatriëren, zodat verweerder niet kan beweren dat verzoeker niet de Liberiaanse nationaliteit heeft.

De Liberiaanse ambassade heeft bovendien in zijn brief van 11 augustus 2011 laten verstaan dat zij geen nieuw reisdocument zal opmaken voor verzoeker, zodat verzoeker noch vrijwillig noch gedwongen kan terugkeren naar Liberia.

Zodoende heeft verzoeker bewezen zich in een limbo-situatie te bevinden: zijn land van nationaliteit aanvaardt hem niet op zijn eigen grondgebied, en in België heeft verzoeker evenmin een verblijfsrecht. Deze situatie maakt een onmenselijke en vernederende behandeling uit in de zin van het artikel 3 EVRM : verzoeker is immers gedwongen tot een bestaan in de illegaliteit, waarbij hij in geen enkel land de rechten van een volwaardig onderdaan kan genieten, en waarbij hij in geen enkel land kan verblijven.

Dat dergelijke situatie een schending uitmaakt van het artikel 3 EVRM , werd bevestigd door de Raad van State in zijn arrest van 23.09.1998 met nummer 75.896 (<http://www.raadvst-consetat.be/>), waarin deze stelt:

“Qu’il résulte de l’ensemble des faits de la cause que l’acte attaqué, qui place une fois de plus le requérant en situation de séjour illégal en Belgique alors que le délégué du ministre de l’Intérieur savait, en le prenant, que le requérat ne pouvait se rendre régulièrement dans aucun autre pays, même celui dont il est originaire, constitue un traitement inhumain ou dégradant »

Verweerder beweert ook niet dat verzoeker de nationaliteit van een derde land heeft, en er zijn daarvoor ook geen aanwijzingen.

Het feit dat verzoeker bij zijn repatriëringspoging zou hebben verklaard dat hij in feite van Guinee afkomstig is, is daarbij ook niet pertinent. Dit feit berust immers op een misverstand: verzoeker heeft enkel verklaard dat hij voor hij naar België kwam een bepaalde tijd in Guinee heeft verbleven [Uit zijn eerdere verklaringen blijkt inderdaad dat hij zeven jaar in Guinee heeft verbleven, en het schip waarmee hij in België als verstekeling is aangekomen, is vertrokken vanuit Guinee, zie terzake de aanvraag op grond van het artikel 9ter Vreemdelingenwet, ingediend op 16.11.2011. Dit stuk zit in het administratief dossier]. Verzoeker heeft zich mogelijks ongelukkig uitgedrukt aangezien hij analfabeet is en een weinig ontwikkelde woordenschat heeft. Maar van enige misleidende intentie was er alleszins geen sprake.

Bovendien bevindt er zich ook geen enkel bewijs daarvan in het administratief dossier. Geen enkel document in het administratief dossier stelt overigens dat verzoeker bedrieglijke verklaringen zou hebben afgelegd [behalve een eigen stuk van verweerder, nl. een beslissing van 10 oktober 2011, waarin verwezen wordt naar de vermeend leugenachtige verklaringen van verzoeker bij zijn repatriëringspoging, zonder dat daarin naar stukken wordt verwezen]. Dit wordt enkel gesuggereerd in stukken van de Liberiaanse autoriteiten (“RIA detachment” van 1 maart 2011 en brief van de Liberiaanse ambassade van 11 augustus 2011) maar ook niet verder verhelderd. Er blijkt nergens uit wat verzoeker precies zou hebben gezegd (er is geen nota van zijn verklaringen), noch in welke context dat zou zijn gebeurd.

En zelfs als verzoeker bewust valse verklaringen zou hebben afgelegd, nl. dat hij de afkomst en/of nationaliteit van Guinee zou hebben, dan nog wordt ook door de Liberiaanse autoriteiten niet betwist dat deze verklaring vals was, en dat hij dus niet de Guineese maar enkel de Liberiaanse nationaliteit heeft.

Of verzoeker al dan niet intentioneel misleidend zou zijn geweest is ook niet van belang in de beoordeling van een schending van het artikel 3 EVRM: terzake verwijst verzoeker naar het arrest Saadi/ Italië van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 februari 2008, waarin gesteld wordt:

"As the prohibition of torture and of inhuman or degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim's conduct (see Chahal above, §79), the nature of the offence allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant for the purposes of Article 3 (...)"

Hoe dan ook zijn er geen aanwijzingen dat verzoeker de nationaliteit van een derde land zou hebben. Zoals hierboven aangetoond heeft verzoeker alvast niet de nationaliteit van Guinee, of zijn er daarvoor toch alleszins geen objectieve aanwijzingen (verzoeker spreekt bovendien Engels en niet Frans (zie in het administratief dossier ook zijn gehoor bij het CGVS), hetgeen toch opmerkelijk zou zijn voor een onderdaan van Guinee). In het administratief dossier steekt ook een document van de Ghanese ambassade te Brussel waarin bevestigd wordt dat verzoeker niet de Ghanese nationaliteit heeft. Verzoeker kan uiteraard niet verondersteld worden om bij alle ambassades te horen bevestigen dat hij niet de nationaliteit van dat land heeft.

4.2.

Verweerder antwoordt in zijn nota met opmerkingen als volgt:

- Hij verwijst opnieuw naar rechtspraak die stelt dat het bevel om het grondgebied de verzoekende partij enkel verplicht tot het verlaten van het Schengen-grondgebied, doch deze rechtspraak is in casu niet relevant aangezien het bij verzoeker er om gaat dat hij nergens wettig kan verblijven: voor zover hij dat zou kunnen in Liberia blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat Liberia hem niet zal toelaten tot haar grondgebied en dat de Liberiaanse ambassade niet bereid is om een nieuw inreisdocument (laisser-passer) voor verzoeker op te maken, hoewel niet wordt ontkend dat verzoeker de Liberiaanse nationaliteit heeft. Bovendien is er geen enkele aanwijzing dat verzoeker de nationaliteit van een derde land heeft. De hierboven vermelde rechtspraak van de Raad van State (arrest van 23.09.1998) is in casu dan ook analoog van toepassing.

- Verweerder verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie die stelt dat de eventuele schending van het artikel 3 EVRM niet inhoudt dat een verzoekende partij het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Nog los van de vraag of deze oude rechtspraak vandaag nog houdbaar is, wijst verzoeker er op dat hij in het kader van huidige procedure niet vordert dat een verblijfsrecht zou worden toegekend, noch vraagt hij een toelating tot binnenkomst. Hij stelt enkel dat hij in de onmogelijkheid is om het land te verlaten. En als hij het land niet kan verlaten, zou het bijgevolg contradictorisch zijn om hem aan een inreisverbod te onderwerpen.

- Verweerder verwijst naar rechtspraak van Uw Raad van 20.11.2013 waaruit blijkt dat in die zaak de verzoekende partij heeft nagelaten om een schending van het artikel 3 EVRM hard te maken. Aangezien verweerder het geschetste feitenrelaas in essentie niet betwist (m.n. dat verzoeker een mislukte repatriëringspoging heeft ondergaan, en dat de Liberiaanse autoriteiten hem niet willen toelaten tot hun grondgebied, hoewel verzoekers nationaliteit niet wordt betwist), is er in casu wel voldoende bewijsmateriaal. Uw Raad moet zich uiteraard uitspreken over de vraag of de feiten voldoende zijn om uit te maken of er sprake is van een schending van het artikel 3 EVRM. Maar gelet op de aanwezigheid van bewijselementen er is geen analogie te bespeuren tussen het geciteerde arrest en de huidige procedure.

- Verweerder verwijst tot slot nog naar rechtspraak van het voormalige Arbitragehof over de definitie van foltering. In casu werpt verzoeker niet op dat hij door de bestreden beslissingen aan foltering zou worden onderworpen, maar wel dat hij een onmenselijke en vernederende behandeling zou moeten ondergaan. Opnieuw is er dus geen analogie tussen de geschetste rechtspraak en de huidige casus.

Zodoende is de repliek in de nota met opmerkingen niet pertinent.

Samenvattend: verzoeker heeft de nationaliteit van Liberia, hetgeen niet betwist wordt door verweerder. Er zijn geen aanwijzingen dat verzoeker de nationaliteit van een derde land heeft. Verzoeker kan niet terugkeren naar Liberia, gelet op de elementen die hierboven werden aangehaald.

Het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt dan ook een onmenselijke en vernederende behandeling, aangezien verzoeker in geen enkel land wettig kan verblijven. Hij kan het

grondgebied dus niet verlaten, zonder in een onmenselijke of vernederende situatie te belanden. Het bevel om het grondgebied te verlaten moet dan ook worden vernietigd.

Het inreisverbod is volgens artikel 1 Vreemdelingenwet een beslissing waarbij aan een vreemdeling de toegang tot het grondgebied voor een bepaalde tijd wordt verboden. Nu verweerder het Belgisch en Schengengrondgebied onmogelijk kan verlaten, zou het 7 onmenselijk en vernederend, en bovendien contradictorisch zijn om hem tegelijkertijd de toegang tot het Belgisch grondgebied, zelfs tijdelijk, te verbieden.”

4.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker betoogt dat uit de stukken van het administratief dossier – waaronder ook de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 27 juni 2014 – blijkt dat reeds een poging tot repatriëring werd doorgevoerd naar Liberia, doch hem de toegang tot dit land werd geweigerd. Hij stelt in voormelde verblijfsaanvraag ook reeds te hebben ingeroepen dat hij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar zijn land van herkomst Liberia. Verzoeker is aldus van mening dat verweerder niet kon volstaan met een motivering dat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten of niet heeft voldaan aan de terugkeer-verplichting, zonder rekening te houden met en te motiveren over voormelde mislukte repatriërings-poging en de door hem ingeroepen onmogelijkheid om terug te keren naar zijn herkomstland Liberia. Hij stelt dat de motiveringen verder ook foutief zijn, in de zin dat zij laten uitschijnen dat hij een keuze-mogelijkheid zou hebben om zich naar enig land buiten het Schengengrondgebied te begeven, hetgeen volgens hem niet het geval is.

De Raad stelt in casu vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder pas overging tot het nemen van de thans bestreden beslissingen nadat hij verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet had behandeld en in dit verband een niet-ontvankelijkheidsbeslissing had genomen. Uit de totstandkoming van deze beslissing blijkt dat verweerder van oordeel was dat verzoeker in het kader van de reeds doorgevoerde poging tot gedwongen verwijdering de toegang tot het Liberiaanse grondgebied werd geweigerd, omwille van het afleggen van een valse verklaring – met name zou hij hebben verklaard een onderdaan van Guinee te zijn –, en aldus louter als gevolg van zijn eigen handelen. Tevens blijkt op duidelijke wijze dat verweerder hierbij van oordeel was dat de verklaring van de consul van Liberia in België dat verzoeker niet voor de tweede maal een laissez-passer zal worden uitgereikt nog niet inhoudt dat deze niet in de mogelijkheid of bereid zal zijn om in België aan verzoeker een paspoort of nationale identiteitskaart af te geven. Aldus blijkt, minstens impliciet, dat de bedoelde elementen wel degelijk in rekening werden gebracht, doch niet werden weerhouden en bijgevolg volgens verweerder niet verhinderen dat verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten en dat hem een inreisverbod wordt opgelegd. Nu de verschillende beslissingen genomen op 16 september 2014 verzoeker samen ter kennis zijn gebracht, kan verzoeker ook niet voorhouden niet in kennis te zijn van dit standpunt van verweerder dat niet blijkt dat verzoeker bij de consulaire diensten van zijn land van herkomst geen internationaal erkend paspoort of nationale identiteitskaart kan verkrijgen, waarmee hij vrijwillig kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat deze evenmin het gestelde door verzoeker weerhoudt dat uit de mislukte poging tot gedwongen repatriëring volgt dat verzoeker onmogelijk het grondgebied van zijn herkomstland kan betreden, omdat deze weigering enkel het gevolg was van zijn eigen handelen. Nu dit standpunt reeds zit vervat in de beslissing van 16 september 2014 genomen in antwoord op verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat hieromtrent andermaal diende te worden gemotiveerd in de thans bestreden beslissingen. Minstens blijkt niet dat verzoeker er een belang bij heeft zulks op te werpen. Hij heeft er in ieder geval kennis kunnen nemen.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker met zijn betoog ook niet aantoonde dat dit standpunt van verweerder zou zijn gesteund op incorrecte feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn. In dit verband wijst de Raad op het volgende.

Verzoeker geeft thans zowel in zijn verzoekschrift als in zijn synthesesmemorie op zeer duidelijke wijze aan dat hij enkel de Liberiaanse nationaliteit heeft. Na een interview werd door de consulaire diensten van Liberia in België ook vastgesteld dat verzoeker de Liberiaanse nationaliteit heeft.

Uit een synthesesdocument opgenomen in het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn eerdere poging tot repatriëring bij de controle door de Liberiaanse autoriteiten van zijn reisdocumenten verklaarde van Guineese nationaliteit te zijn en vervolgens omwille van een onduidelijkheid omtrent zijn nationaliteit de toegang tot het Liberiaanse grondgebied werd geweigerd. Uit een stuk van de Liberiaanse autoriteiten blijkt verder dat verzoeker op 3 januari 2011 de toegang tot het grondgebied werd geweigerd omwille van het afleggen van een valse verklaring. Hierbij werd als nationaliteit van verzoeker aangeduid 'Guineeër/Liberiaan' ('Guinean/Liberian') en als land van herkomst 'Guineese onderdaan' ('Guinean national'). In zijn feitenrelaas bevestigt verzoeker in dit verband dat de toegang hem werd geweigerd, "aangezien de grensautoriteiten van Liberia dachten dat hij de nationaliteit van Guinee bezat". Hij ontkent evenwel een valse verklaring te hebben afgelegd en stelt enkel te hebben gezegd recent uit Guinee afkomstig te zijn. Hij stelt dat hij zich mogelijk als analfabeet onvoldoende precies heeft uitgedrukt, doch er geen sprake was van kwade trouw.

Verzoeker betoogt thans dat het gegeven dat hij bij zijn repatriëring zou hebben verklaard in feite van Guinee afkomstig te zijn niet pertinent is, doch dit gestelde kan niet worden aangenomen. Indien dit gegeven dient te worden aangenomen, dringt zo de vaststelling zich op dat verzoeker, die thans voorhoudt enkel de Liberiaanse nationaliteit te bezitten, mogelijk valse verklaringen aflegde teneinde een gedwongen repatriëring te doen mislukken, minstens dat kan worden aangenomen dat het gegeven dat verzoeker niet werd toegelaten tot het Liberiaanse grondgebied zijn oorzaak vindt in een onduidelijkheid omtrent zijn nationaliteit die verzoeker zelf tot stand heeft gebracht. In deze situatie kan verzoeker bezwaarlijk in redelijkheid voorhouden zich te bevinden in een onmogelijkheid zich te begeven naar het land van zijn nationaliteit. Verzoeker betoogt dat dit niet pertinent zou zijn, omdat dit berust op een misverstand. Hij zou zo enkel hebben verklaard dat hij voor hij naar België kwam voor een bepaalde tijd in Guinee heeft verbleven. Hij stelt dat hij zich mogelijk ongelukkig heeft uitgedrukt, aangezien hij analfabeet is en een weinig ontwikkelde woordenschat heeft. Hij stelt geenszins een misleidende intentie te hebben gehad. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk als zou het gegeven analfabeet te zijn en een weinig ontwikkelde woordenschat te hebben hem verhinderen om zich op ondubbelzinnige wijze uit te spreken over zijn werkelijke nationaliteit. Louter ten overvloede merkt de Raad op dat het de geloofwaardigheid van verzoeker ook niet vooruit helpt dat hij eerder reeds bedrieglijke verklaringen aflegde over zijn nationaliteit, nu hij aanvankelijk voor de Belgische autoriteiten voorhield van Ghanese nationaliteit te zijn. Zelfs indien voormeld betoog van verzoeker verder alsnog zou moeten worden aangenomen, dan nog kan de Raad niet aannemen dat hieruit enige onmogelijkheid blijkt om zich naar Liberia te begeven. Hij kan zich in voorkomend geval voorbereiden op het uitklaren van dit voorgehouden misverstand of het voorkomen dat dergelijk misverstand zich andermaal voordoet bij een grenscontrole. Er blijkt niet dat verzoeker alsnog de toegang zal worden geweigerd tot Liberia indien dit voorgehouden misverstand van de baan is.

Verzoeker stelt nog dat zelfs indien het klopt dat hij bewust valse verklaringen aflegde het door de Liberiaanse autoriteiten niet wordt betwist dat deze verklaringen vals waren. Naast de bemerking dat verzoeker aldus blijkbaar zelf deze mogelijkheid openlaat dat hij valse verklaringen aflegde, merkt de Raad op dat niet blijkt dat deze lezing van het document afkomstig van de Liberiaanse autoriteiten steun vindt in het administratief dossier. In dit document wordt zo aangegeven dat verzoeker de toegang tot het grondgebied werd geweigerd, omdat hij een valse verklaring aflegde. Verzoeker leidt hieruit af dat zij van oordeel waren dat de valse verklaring erin bestond dat hij voorhield de Guineese nationaliteit te hebben terwijl zij wisten dat hij de Liberiaanse nationaliteit heeft. Dit stuk kan evenwel ook worden gelezen als dat de valse verklaring betreft dat verzoeker zich in België heeft voorgedaan als Liberiaanse onderdaan doch thans stelt van Guineese nationaliteit te zijn, waardoor er bij de Liberiaanse autoriteiten onduidelijkheid bestond omtrent diens ware nationaliteit. In ieder geval blijkt geenszins dat indien verzoeker eerlijke en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt tegen zijn autoriteiten, waarbij hij op ondubbelzinnige wijze uitlegt dat hij – zoals hij thans stelt – enkel de Liberiaanse nationaliteit heeft, zij hem alsnog de toegang tot het grondgebied zouden weigeren.

Verzoekers betoog laat de Raad dan ook niet toe vast te stellen dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder oordeelde dat niet blijkt dat verzoeker bij de consulaire diensten van zijn land van herkomst geen internationaal erkend paspoort of nationale identiteitskaart meer kan verkrijgen, waarmee hij vrijwillig kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat de door verzoeker voorgehouden onmogelijkheid om het grondgebied van zijn herkomstland te betreden evenmin wordt aangenomen gelet op het gegeven dat de eerdere weigering van toegang bij de poging tot gedwongen repatriëring enkel het gevolg was van het eigen handelen van verzoeker. Aldus blijkt ook niet dat verweerder met deze door verzoeker voorgehouden elementen nog verder rekening diende te houden bij het nemen van de thans bestreden beslissingen of dat verzoeker zich in het kader van huidig beroep nog dienstig kan

steunen op een beweerde onmogelijkheid om gevolg te geven aan het eerdere of huidige bevel om het grondgebied te verlaten of om te voldoen aan de terugkeerverplichting.

Daarnaast merkt de Raad ook nog op dat niet blijkt dat dit betoog van verzoeker van aard is afbreuk te kunnen doen aan de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. De bestreden beslissingen houden als dusdanig immers geen enkele verplichting in voor verzoeker om zich te begeven naar zijn land van herkomst of naar enig ander specifiek land. Hieruit volgt enkel dat hij het grondgebied van België evenals het grondgebied van de andere Schengenlidstaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, dient te verlaten en hij gedurende een periode van twee jaar onder een verbod staat hier te verblijven. Dit betreft geenszins een a posteriori motivering zoals verzoeker in zijn synthesememorie voorhoudt. De bewijslast om aan te tonen dat hij zich niet kan begeven buiten het Schengen grondgebied berust bij verzoeker en door louter te refereren aan een poging tot gedwongen verwijdering naar Liberia die mislukte omdat hij een valse verklaring aflegde bij zijn autoriteiten, of minstens – zoals verzoeker voorhoudt – omdat er aldaar een misverstand ontstond omtrent zijn werkelijke nationaliteit, maakt verzoeker zulks nog niet aannemelijk en toont hij aldus ook nog niet aan dat er ofwel sprake is van een dreigende schending van hogere rechtsnormen die konden verhinderen dat verweerder gebruik maakte van een op hem rustende gebonden bevoegdheid voortvloeiende uit artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of van concrete elementen die vermogen aan te tonen dat er sprake is van enige humanitaire reden die het opleggen van een inreisverbod kon verhinderen of van omstandigheden die van invloed konden zijn op het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

4.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (c)).

Verzoeker stelt dat er sprake zou zijn van een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM, nu hij is gedwongen tot een bestaan van illegaliteit in België. Hij is deze mening toegedaan, omdat zijn land van nationaliteit hem niet op zijn eigen grondgebied toelaat en hij evenmin in een ander land kan verblijven en de rechten van een volwaardig onderdaan kan genieten.

Verwijzend naar de voorgaande bespreking van het middel merkt de Raad evenwel op dat verweerder in redelijkheid kon oordelen dat niet blijkt dat verzoeker bij de consulaire diensten van zijn land van herkomst geen internationaal erkend paspoort of nationale identiteitskaart meer kan verkrijgen, waar-

mee hij vrijwillig kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat de door verzoeker voorgehouden onmogelijkheid om het grondgebied van zijn herkomstland te betreden evenmin wordt aangenomen, gelet op het gegeven dat de eerdere weigering van toegang bij de poging tot gedwongen repatriëring het gevolg was van het afleggen door verzoeker zelf van een valse verklaring, minstens van het eigen handelen van verzoeker. Er blijkt niet dat verzoeker de toegang tot het Rijk zal worden geweigerd indien hij correcte en eenduidige verklaringen aflegt betreffende zijn nationaliteit. Verzoekers betoog kan op dit punt niet overtuigen. Er blijkt ook geenszins dat verzoeker sinds de mislukte poging tot gedwongen repatriëring in 2011 zelf nog enige poging ondernam tot vrijwillige terugkeer waaruit kan blijken dat zulks niet mogelijk was. Evenmin ligt een begin van bewijs voor dat verzoeker bijvoorbeeld niet kan terugkeren naar Guinee, waar hij volgens zijn eigen verklaringen enige tijd heeft verbleven voor zijn komst naar België.

Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot het door hem geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Zo volgt uit voorgaande bespreking dat in casu verzoeker nog geen onmogelijkheid aantoonde om zich regelmatig te begeven naar zijn herkomstland Liberia of een ander derde land.

Gelet op bovenstaande, toont verzoeker in casu geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

4.2.3. Het enig middel is ongegrond. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS